

Kum Saati 2 / Japonya'dan...

Polisler Mikael'i araca bindirdiler. İlker, Eyüp, Yumi ve Emre, el ele tutuşarak bu önemli anlara tanıklık ediyor, kötülük saçan birini yakalatmış olmanın gururunu yaşıyorlardı. Onları asıl mutlu eden şey ise Ahmar'ın ve hatta dünya çocuklarının hayatını kurtarmış olmalarıydı.

İlker:

"Odadayken bir süre içim geçmiş ve uyumuşum. Bu İsveçreliye panzehri o zaman mı verdiniz?"

Emre ve Eyüp, bu soruyla âdeta ayılıp Yumi'ye baktılar.

Eyüp:

"Panzehri Ahmar'a göndermemiş miydik?"

Emre:

"Mikael'e hiçbir şey verilmedi ki... Nasıl iyileşti peki?"

Yumi gülümsedi:

"Ben de bunu ne zaman soracaksınız diye bekliyordum. Virüs falan yapmadım ve Mikael hiç hastalanmadı. Hem neden virüs yapayım ki?.. Laboratuvarı bulabilirler diye akıllarını karıştırmak için iki farklı renkte panzehir yapmıştım: Kırmızı ve mavi. Mikael, birini kendi eline dökünce bunun virüs olduğunu söyledim o kadar."

İlker'in aklı iyice karışmıştı:

"Soğuk soğuk terliyor demiştin ama..."

Yumi:

“Virüsün sana bulaştığını söyleseydim kim bilir sen nasıl tepki verirdin.”

Eyüp:

“Sen bir dâhisin meleğim.”

Bu söz, dördünü de güldürmüştü. Tam da bu sırada Yumi'nin telefonu çaldı. Arama, bilinmeyen bir numara-
dan yapılmaktaydı:

“Buyurun.”

“Bravo... Sizi alkışlıyorum.” dedi Profesör Sebastian.

Japon kız, sesi hoparlöre vererek konuştu:

“Az önce Mikael'i götürdüler.”

“Biliyorum küçük hanım. Canlı olarak izledim.”

İlker, Eyüp ve Emre, koskoca profesörü mağlup etmenin verdiği mutlulukla dinliyorlardı.

“Bu büyük başarınızı gerçekten de yürekten kutluyorum.”

Bu kadar övgü alan İlker kendini tutamayarak,

“Teveccühünüz.” dedi.

Profesör Sebastian:

“Diğerlerinin de beni dinliyor olmasına sevindim. Biliyor musunuz ben de tıpkı Yumi gibi satranç oynamayı çok severim. Japon arkadaşınız, önceki konuşmamızda elinde ‘şah’ olduğundan bahsederek bana blöf yapmıştı. Olmayan bir virüs, oğlumu yakalatmanız, ilaçlarımı dağıttırmanız... Doğrusu güzel hamleler. Ben blöf yapmayı pek beceremem, net oynarım. Evet, hamle sırası bende: Babalarınız elimde! ŞAH MAT!”

I

*“Ne kadar uzağa gidersen git,
başladığın yere dönersin sonunda.”*

Tuncel Kurtiz

İnsan, bazen döner kapıların içine hapsolür. Atılan onca adıma rağmen başlangıç noktası sürekli geri gelir. Hayat bir sarmala dönüşür ve birdenbire karanlık çöker. Çaresizlik tohumları filizlenmeye başlar.

Büyük mücadelelerin ardından babalarına kavuşmuş olan çocuklar, Profesör Sebastian'ın sözleriyle başladıkları noktaya dönmüşlerdi. Onları yine kaybetmiş olmanın verdiği üzüntüyle bedenleri kaskatı kesilmişti. Hareket etmiyor, konuşmuyor; belli bir noktaya bakarak öylece duruyorlardı.

Polislere bilgi vermekle meşgul olan Necip, bir süre sonra çocukların yanına gitti. Emre ağaca yaslanmıştı. Eyüp, Yumi ve İlker bankta oturmuş öylece duruyordu. Necip'in kaşları çatıldı:

“Hey, neler oluyor size?..”

Çocuklar, sanki duymamış gibi oralı olmadılar. Necip sinirlendi:

“Yeter artık. Kendinize gelin!” diye bağırdı.

Bu çıkış üzerine çocuklar, bakışlarını Necip'e çevirdi. Genç adam, yüksek tonda konuşmayı sürdürdü:

“Şu hâlinize bakın. Bu şekilde davranmak size hiç yakışıyor mu?.. Daha önce neler başardığınızı ne çabuk unutuyorsunuz.”

İlker, üzgün bir sesle:

“Necip ağabey, kaybolanlardan biri benim babam olmamasına rağmen bu kadar üzgünsem arkadaşlarımı tahmin bile edemiyorum.”

Bu söz üzerine Necip biraz yumuşadı:

“Anlıyorum, haklısın. Ben de sizler gibi üzgünüm fakat bu şekilde kararlar bağlamanızı da kabul edemem. Kaybedecek zaman yok... Bir şeyler yapmak gerek. Ayrıca Ahmar hâlâ hastanede ve onun bize ihtiyacı var.”

* * *

Ahmar, virüsün pençesinden kurtulmuştu. Yine de gözlem altında tutulmaya devam ediyor, sırtını yasladığı yatakta dilini bilmediği Japon televizyon kanalları arasında dolaşıyordu.

Kapı açıldı. Arkadaşlarının içeri girdiğini görünce gülümsedi. Sonra da istemsizce ağlamaya başladı. İçinde tuttuğu özlem, mutluluk, öfke, çaresizlik gibi iç içe geçmiş duygular, âdeta volkan olup gözyaşı olarak akmıştı.

Çocuklar, yatağa yaklaşıp Ahmar’a sınıksıkı sarıldılar. Kapı kenarından bu sahneyi izleyen Necip de buğulu gözlerle onları izledi.

* * *

“... Gerçekten görmeliydin ve orada olmalıydın. Oze, büyüleyici bir yerdi ama adamlar da sürekli peşimizde... Dar, ahşap kaldırımlarda oradan oraya kaçıp durduk. Biz

kaçtık, adamlar bizi kovaladı. Benim eşsiz taktiklerimle onları defalarca atlattık. Hele o Mikael yok mu?.. Benden çok çekti. (...) Polis Mikael'i götürürken suratının ifadesini görmeliydin..”

İlker, yaşananları kendi penceresinden özetledi. Zaman zaman abarttı bazen de çarpıttı. O anlarda Eyüp, Yumi ve Emre, şaşkınlıkla birbirlerine baktılar fakat arkadaşlarına müdahale etmediler.

Ahmar:

“Öylece yatıp durdum ve sizin yanınızda olamadım. Kendimden geçmiş olmalıyım ki buradaki birçok şeyi de hatırlamıyorum. Babam yanımdaydı ama şimdi yok. O nerede? Babamı çağırabilir misiniz lütfen. Onu görmek istiyorum.”

Odayı birdenbire sessizlik sardı. Ahmar, herkesin gözüne tek tek bakarken bir şeyler olduğunu anlamıştı. Necip ile göz göze geldiğinde,

“Babama bir şey mi oldu?” diye sordu.

“Profesör Sebastian, yine yaptı yapacağını. Faysal Bey'i ve diğerlerini kaçırdı. Nerede oldukları hakkında bir fikrimiz yok.”

Ahmar, donup kalmıştı. Tedavi sürecinde gözünü her açtığı anda babası yanı başındaydı. Onu bir kez daha kaybetmek... Bir şey diyemedi. Bu sırada kadın doktor, hemşirelerle içeri girdi. Gülümseyerek Ahmar'a yaklaştı:

“Gayet iyi görünüyorsun. Seni artık burada tutmamızın hiçbir anlamı yok.”

Necip, doktorun söylediklerini tercüme ettikten sonra:

“Hanımefendi, yapmamız gereken bir şey var mı?” diye sordu.

Doktor Necip’e döndü:

“Hayır ama onu yanınızdan ayırmayın. Bu virüsle ilk defa karşılaşıyoruz. Sonrasında oluşabilecek yan etkiler hakkında hiçbir fikrimiz yok. Siz daima temkinli olun. Beklenmedik bir şey olursa da derhâl hastaneye götürün.”

Necip, tıpkı Japonlar gibi eğilerek selam verdi:

“Teşekkür ederiz.”

Doktor da selam verdikten sonra gülümsedi ve tekrar Ahmar’a döndü:

“Kendine iyi bak. Geçmiş olsun.” dedi ve hemşirelerle çıktı.

Emre, mutluluk içinde,

“Buradan kurtuluyorsun artık.” dedi.

Eyüp yatağa yanaştı:

“Eşyaların nerede?”

“Sanırım şu dolapta.”

Eyüp dolaba yöneldi. Dolapta ne varsa hepsini alıp yatağın üzerine bıraktı:

“Kıyafetlerin ve telefonun... İşte her şey burada. Arkadaşlar siz çıkın! Ben Ahmar’ın giyinmesine yardımcı olurum.”

Odada Eyüp ve Necip kaldı. Ahmar’ı giydirip yavaşça ayağa kaldırdılar. Küçük adımlarla yürütüp dışarı çıkardıklarında İlker, Emre ve Yumi onu alkışlıyordu.

Ahmar, “Sağ olun arkadaşlar...” dedikten sonra kolunda bir eksiklik fark etti:

“Saatim yok!”

Yumi:

“Belki babanda kalmıştır, belki de kaybolmuştur. Üzülme, sana yenisini yaparım.”

“Teşekkür ederim Yumi.”

* * *

Ne yapacaklarına karar vermek ve biraz da dinlenmek üzere otele geçtiler. Necip, resepsiyon görevlisine oda numaralarını söyledi. Görevli, bilgisayardan bilgileri kontrol ettikten sonra anahtarları uzattı. Sonra da:

“Efendim, bu size bırakılmış.” diyerek bir zarf uzattı.

Necip teşekkür ederek aldı. Zarfı gören çocuklar meraklı gözlerle birbirlerine baktılar. Heyecanlanmışlardı. Üzerinde hiçbir şey yazmayan zarf, kim tarafından bırakılmıştı? İçinde ne vardı? İlker dayanamadı:

“Hadi aç ağabey!” dedi.

Necip, zarfı şöyle bir yokladıktan sonra kenarından dikkatlice yırttı ve içinden çıkan kâğıtta yazılanları okudu:

“Suya ters düz olup baktım,

Sonra yan dönüp yattım.

Zamanın sıfırlandığı gün

Çiçek olup açacağım.”

Eyüp:

“Bu da ne demek şimdi?..”

Emre:

“Babalarımızdan bir mesaj olabilir?”

İlker güldü:

“Kaçırılınca şiir yazmaya mı başladılar?”

Yumi:

“Belli ki çözmemiz gereken bir şey... Babamın böyle bir şey yazacağını pek sanmıyorum.”

Ahmar:

“Şiir yazmak benimkine göre de bir şey değil.”

Herkes gözlerini Emre’ye çevirdi. Emre zarfa bakarak,

“Kum saatini yapan ve bize şifreler gönderen birinin bunu da yazmış olmasına hiç şaşırımam.” dedi.

Necip:

“Kimin gönderdiğinden çok, ne anlama geldiği önemli. Burada çok fazla göz önündeyiz. Odaya çıkalım.”

* * *

İlker, odanın içinde bir oraya bir buraya yürüyüp durdu. Necip pencereden dışarıyı seyrederken Ahmar yatakta uzanıyor, diğerleri de bilgisayar başında araştırma yapıyorlardı. Ekranı bakmaktan yorulan Yumi, arkasına yaslandı:

“Gözlerim ağrımaya başladı ve biz hâlâ yerimizde sayıyoruz.”

Emre:

“İnternette böyle bir şiir veya benzeri hiçbir şey yok.” dedi.

İlker hemen lafa girdi:

“Anladık bir şey bulamadınız. Söylemeyeyim dedim ama benim karnım gurulduyor. Biraz ara mı verseniz, bir

şeyler mi yesek? Allah'ım ben neler söylüyorum. Yoksa içi-
me Eyüp mü kaçtı?..”

Eyüp, somurtarak arkadaşına baktı. Necip:

“İlker haklı. Hem bir şeyler yemeli hem de dinlenme-
lisiniz.”

Bu sırada Ahmar doğruldu ve sırtını yatağa yasladı:

“Mademki böyle bir şiir yok, ya bu sözler bir bilme-
ceyse...”

Bakışlar Ahmar'a çevrildi. Herkes bu fikri sevmişken
Eyüp gülümseyen gözlerle:

“Bilmece çözmeyi çok severim.” dedi.

İlker, iki elini yana açtı:

“Hayda!.. Desenize bizim yemek işi ertelendi.”

Yumi:

“Şunu bir daha okur musunuz lütfen!”

Emre, klavyenin üstündeki kâğıdı aldı ve herkesin du-
yabileceği bir sesle okudu:

“Suya ters düz olup baktım,

Sonra yan dönüp yattım.

Zamanın sıfırlandığı gün

Çiçek olup açacağım.”

Oda içinde dolanmaya devam eden İlker, birdenbire
durdu. Çokbilmiş edasıyla:

“Su... Su ferahlıktır. Sonra yan dönüp yattım diyor. De-
mek ki bir yerlerde uzanmış keyif yapıyorlar. Tatildayız,

iyiyiz; bizi rahatsız etmeyin falan diyorlar. O hâlde endişelenecek bir şey yok. Çiçek olup açmasına gelince... Onu pek anlamadım.” dedi.

Eyüp:

“İnan bana saçmalamakta senin üstüne yok.”

Yumi:

“Bence şu noktada saçma diyebileceğimiz fikirlere bile ihtiyacımız var.”

Bu söz, uzaktan kumandanın durdurma tuşuna basılmış gibi Eyüp’ü âdeta dondurdu. Beş altı saniye hareket etmeden öylece Yumi’ye baktı. Sonra da:

“Çok haklısın. İlker’den bile gelse her fikre açık olmalıyız.” dedi.

Necip, Emre’ye yaklaştı. Elini omzuna koydu:

“Suya ters düz olup baktım / Sonra yan dönüp yattım... Babanla dalmaya falan gider miydiniz? ‘Su’ ile ne anlatmaya çalışıyor olabilir sence?”

Emre, bilgisayar ekranına bakarak düşündü:

“Birlikte denize gittiğimiz günler oldu ama babam dalmayı sevmezdi.”

Necip:

“Bence onunla ilgili anıların bize yol gösterecek.”

“Babamla dolu dolu bir hayatım olmadı ki..”

Arkadaşının hüznlendiğini fark eden Yumi:

“Yine de onunla geçirdiğin her yıl, her saat hatta her dakika sana sunulmuş bir armağan... Bunu sakın unutma.”

Ahmar: